ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 15ης Απριλίου 2010 *

Στην υπόθεση C-38/09 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 28 Ιανουαρίου 2009,

Ralf Schräder, κάτοικος Lüdinghausen (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τον T. Leidereiter, Rechtsanwalt,

αναιρεσείων,

όπου ο έτερος διάδικος είναι το:

Κοινοτικό Γραφείο Φυτικών Ποικιλιών (ΚΓΦΠ), εκπροσωπούμενο από τους M. Ekvad και B. Kiewiet, επικουρούμενους από τον A. von Mühlendahl, Rechtsanwalt,

καθού πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot, πρόεδρο του τέταρτου τμήματος, προεδρεύοντα του δεύτερου τμήματος, C. Toader, C. W. A. Timmermans, K. Schiemann και P. Kūris (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mazák
γραμματέας: K. Malacek, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 30ής Σεπτεμβρίου 2009,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 3ης Δεκεμβρίου 2009,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως ο R. Schräder ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 2008, Τ-187/06, Schräder κατά ΚΓΦΠ (SUMCOL 01) (Συλλογή 2008, σ. II-3151, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή του ακυρώσεως κατά της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών του Κοινοτικού Γραφείου Φυτικών Ποικιλιών (ΚΓΦΠ) της 2ας Μαΐου 2006 (υπόθεση Α 003/2004, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

2 Κατά το άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΚ) 2100/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, για τα κοινοτικά δικαιώματα επί φυτικών ποικιλιών (ΕΕ L 227, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό (ΕΚ) 2506/95 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 1995 (ΕΕ L 258, σ. 3, στο εξής: κανονισμός 2100/94), κοινοτικό δικαίωμα επί φυτικής ποικιλίας παρέχεται στις ποικιλίες που είναι διακριτές, ομοιογενείς, σταθερές και νέες.

3 Το άρθρο 7 του κανονισμού 2100/94 προβλέπει:

«1. Μια ποικιλία θεωρείται ότι είναι διακριτή όταν μπορεί να διακρίνεται σαφώς, βάσει της εκδήλωσης των χαρακτηριστικών που προκύπτει από έναν ιδιαίτερο γονότυπο ή συνδυασμό γονοτύπων, από κάθε άλλη ποικιλία η ύπαρξη της οποίας είναι κοινώς γνωστή κατά την ημερομηνία της αιτήσεως [...].

2. Η ύπαρξη άλλης ποικιλίας θεωρείται ότι είναι κοινώς γνωστή, εάν, κατά την ημερομηνία της αιτήσεως [...]:

α) είχε λάβει δικαίωμα επί φυτικής ποικιλίας ή είχε καταχωρηθεί σε επίσημο μητρώο φυτικών ποικιλιών στην Κοινότητα ή σε οποιοδήποτε κράτος ή σε οποιοδήποτε διακυβερνητικό οργανισμό με σχετική αρμοδιότητα,

β) είχε υποβληθεί γι' αυτήν αίτηση παροχής δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας ή αίτηση για καταχώρησή της σε επίσημο μητρώο ποικιλιών, εφόσον η αίτηση έχει εν τω μεταξύ καταλήξει στην παροχή δικαιώματος ή την καταχώρηση.

Οι [...] εκτελεστικοί κανόνες είναι δυνατόν να προβλέπουν και άλλες περιπτώσεις κατά τις οποίες μια ποικιλία θεωρείται ως κοινώς γνωστή.»

4 Κατά το άρθρο 54 του κανονισμού 2100/94, το ΚΓΦΠ εξετάζει, μεταξύ άλλων, αν η ποικιλία μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο σχετικού κοινοτικού δικαιώματος, αν πρόκειται για νέα ποικιλία και αν ο αιτών δικαιούται να υποβάλει αίτηση. Το ΚΓΦΠ εξετάζει επίσης αν η προτεινόμενη ονομασία της ποικιλίας είναι κατάλληλη. Για τον σκοπό αυτό, μπορεί να ζητήσει τη συνδρομή άλλων οργανισμών. Δικαιούχος του κοινοτικού δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας θεωρείται ο πρώτος αιτών.

5 Κατά το άρθρο 55 του κανονισμού αυτού, το ΚΓΦΠ, αν δεν διαπιστώσει κωλύματα για την παραχώρηση κοινοτικού δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας, λαμβάνει μέτρα ώστε η τεχνική εξέταση της συνδρομής των προϋποθέσεων των άρθρων 7, 8 και 9 να διενεργηθεί σε ένα τουλάχιστον κράτος μέλος από το αρμόδιο γραφείο ή τα αρμόδια γραφεία στα οποία το διοικητικό συμβούλιο έχει αναθέσει την τεχνική εξέταση των συγκεκριμένων ποικιλιών (στο εξής: γραφεία εξετάσεως).

6 Κατά τα άρθρα 61 και 62 του εν λόγω κανονισμού, το ΚΓΦΠ, εφόσον κρίνει ότι τα αποτελέσματα της εξετάσεως επαρκούν ώστε να εκδώσει την απόφασή του επί της αιτήσεως και ότι δεν υπάρχουν κωλύματα κατά την έννοια των άρθρων 59 και 61 του κανονισμού, παραχωρεί κοινοτικό δικαίωμα επί φυτικής ποικιλίας. Αντιθέτως, η αίτηση απορρίπτεται εφόσον, μεταξύ άλλων, τα πορίσματα της εξετάσεως συνηγορούν προς τούτο.

7 Κατά το άρθρο 67, παράγραφος 2, του κανονισμού 2100/94, η προσφυγή κατά αποφάσεως του ΚΓΦΠ με την οποία απορρίπτεται αίτηση παροχής κοινοτικού δικαιώματος έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα. Πάντως, το ΚΓΦΠ μπορεί να αποφασίσει τη μη αναστολή της προσβληθείσας αποφάσεως, εφόσον κρίνει ότι τούτο επιβάλλεται από τις περιστάσεις.

8 Το άρθρο 70, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού προβλέπει:

«Εάν η απόφαση δεν διορθωθεί εντός προθεσμίας ενός μηνός από την κατάθεση του εγγράφου με το σκεπτικό της προσφυγής, το [ΚΓΦΠ] αμελλητί:

— αποφασίζει αν θα ενεργήσει σύμφωνα με το άρθρο 67 παράγραφος 2, δεύτερη πρόταση,

και

— παραπέμπει την προσφυγή στο τμήμα προσφυγών.»

9 Κατά τα άρθρα 71 έως 73 του κανονισμού 2100/94, το τμήμα προσφυγών αποφασίζει επί της προσφυγής είτε ασκώντας όλες τις εξουσίες του ΚΓΦΠ είτε αναπέμποντας την υπόθεση στο αρμόδιο τμήμα του ΚΓΦΠ για περαιτέρω ενέργειες. Κατά των αποφάσεων του τμήματος προσφυγών μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Η προσφυγή ασκείται λόγω αναρμοδιότητας, παραβάσεως ουσιώδους τύπου, παραβάσεως της Συνθήκης, του κανονισμού

2100/94 ή άλλου κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή τους, ή λόγω καταχρήσεως εξουσίας. Το Δικαστήριο μπορεί είτε να εξαφανίσει είτε να μεταρρυθμίσει την απόφαση του τμήματος προσφυγών.

10 Το άρθρο 75 του κανονισμού αυτού, σχετικά με το σκεπτικό των αποφάσεων και το δικαίωμα ακροάσεως, ορίζει:

«Οι αποφάσεις του [ΚΓΦΠ] συνοδεύονται από το σκεπτικό στο οποίο στηρίζονται. Το σκεπτικό βασίζεται μόνον σε λόγους και αποδεικτικά στοιχεία επί των οποίων οι διάδικοι είχαν τη δυνατότητα να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους προφορικώς ή γραπτώς.»

11 Κατά το άρθρο 76 του εν λόγω κανονισμού, το ΚΓΦΠ εξετάζει αυτεπαγγέλτως τα πραγματικά περιστατικά που αποτελούν αντικείμενο της προβλεπόμενης από τα άρθρα 54 και 55 εξετάσεως. Δεν λαμβάνονται υπόψη πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία προβληθέντα εκτός της ταχθείσας από το ΚΓΦΠ προθεσμίας.

12 Το άρθρο 88 του εν λόγω κανονισμού ρυθμίζει τα σχετικά με τη δημόσια επιθεώρηση.

13 Όπως προκύπτει από το άρθρο 15, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1239/95 της Επιτροπής, της 31ης Μαΐου 1995, για τις λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού 2100/94 όσον αφορά τους διαδικαστικούς κανόνες ενώπιον του ΚΓΦΠ και τα κοινοτικά δικαιώματα επί φυτικών ποικιλιών (ΕΕ L 121, σ. 37), για την ανάθεση της τεχνικής εξετάσεως σε γραφείο εξετάσεως απαιτείται έγγραφη συμφωνία μεταξύ του γραφείου εξετάσεως και του ΚΓΦΠ. Η σύναψη τέτοιας συμφωνίας συνεπάγεται

ότι πράξεις που πραγματοποιήθηκαν ή θα πραγματοποιηθούν από υπαλλήλους του γραφείου εξετάσεως βάσει της συμφωνίας αυτής εξομοιώνονται, έναντι τρίτων, προς πράξεις του ΚΓΦΠ.

14 Κατά το άρθρο 60, παράγραφος 1, του κανονισμού 1239/95, αν το ΚΓΦΠ κρίνει απαραίτητη την ακρόαση διαδίκων, μαρτύρων ή πραγματογνωμόνων ή τη διενέργεια αυτοψίας, εκδίδει σχετική απόφαση, ορίζοντας το αποδεικτικό μέσο, τα προς απόδειξη πραγματικά περιστατικά, καθώς και την ημέρα, την ώρα και τον τόπο διενέργειας της ακροάσεως ή της αυτοψίας. Εάν η ακρόαση μαρτύρων και πραγματογνωμόνων έχει ζητηθεί από τους διαδίκους, το ΚΓΦΠ, με την εν λόγω απόφασή του, τάσσει στον αιτούντα διάδικο προθεσμία εντός της οποίας αυτός οφείλει να του γνωστοποιήσει τα ονόματα και τις διευθύνσεις των μαρτύρων και των πραγματογνωμόνων των οποίων ζητεί την ακρόαση.

15 Κατά το άρθρο 62, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, το ΚΓΦΠ δύναται να θέσει ως προϋπόθεση της διεξαγωγής αποδείξεων την κατάθεση εγγυήσεως από τον αιτούντα διάδικο.

16 Κατά το άρθρο 63, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, τα πρακτικά της καταθέσεως μάρτυρα, πραγματογνώμονα ή διαδίκου αναγιγνώσκονται ενώπιόν του ή διαβιβάζονται σε αυτόν για να λάβει γνώση. Η τήρηση του τύπου αυτού, καθώς και η έγκριση ή η αμφισβήτηση του περιεχομένου της καταθέσεως καταχωρίζονται στα πρακτικά.

Το ιστορικό της διαφοράς

17 Στις 7 Ιουνίου 2001, ο R. Schräder υπέβαλε στο ΚΓΦΠ αίτηση χορηγήσεως κοινοτικού δικαιώματος επί της φυτικής ποικιλίας SUMCOL 01 του είδους Plectranthus

ornatus. Η ποικιλία προέρχεται από διασταύρωση φυτού του είδους αυτού με φυτό του είδους Plectranthus ssp. της Νότιας Αμερικής.

18 Την 1η Ιουλίου 2001, το ΚΓΦΠ ανέθεσε στο Bundessortenamt (ομοσπονδιακό γραφείο φυτικών ποικιλιών, Γερμανία) να προβεί σε τεχνική εξέταση, σύμφωνα με το άρθρο 55, παράγραφος 1, του κανονισμού 2100/94.

19 Κατά το πρώτο έτος της διαδικασίας εξετάσεως, οι ανταγωνιστές του R. Schräder εναντιώθηκαν στη χορήγηση δικαιώματος, υποστηρίζοντας ότι η επίμαχη ποικιλία δεν ήταν νέα φυτική ποικιλία, αλλά άγρια ποικιλία προελεύσεως Νότιας Αφρικής που κυκλοφορεί από ετών στην αγορά, τόσο στη χώρα αυτή όσο και στη Γερμανία.

20 Μετά από μια πρώτη σύγκριση της επίμαχης ποικιλίας με μια ποικιλία αναφοράς από τη Γερμανία, το Bundessortenamt ζήτησε από τον E. van Jaarsveld, συνεργάτη του βοτανικού κήπου του Kirstenbosch (Νότια Αφρική), μοσχεύματα ή σπόρους των ειδών Plectranthus comosus ή Plectranthus ornatus.

21 Μετά από ανταλλαγή εγγράφων της 25ης Μαρτίου και της 16ης Οκτωβρίου 2002, το Bundessortenamt έλαβε στις 12 Δεκεμβρίου 2002 τα μοσχεύματα που είχε αποστείλει ο E. van Jaarsveld, ο οποίος ανέφερε ότι τα είχε συλλέξει στον ιδιωτικό κήπο του.

22 Τα φυτά αυτά καλλιεργήθηκαν και εξετάστηκαν κατά το 2003. Διαπιστώθηκε τότε ότι η επίμαχη ποικιλία ελάχιστα διέφερε από τα φυτά που προήλθαν από τα μοσχεύματα που έστειλε ο E. van Jaarsveld. Σύμφωνα με ηλεκτρονική επιστολή που απέστειλε στις 19 Αυγούστου 2003 η H. Heine, εξετάστρια του Bundessortenamt στην οποία είχε ανατεθεί η τεχνική εξέταση, οι διαφορές ήσαν μεν «ουσιώδεις», αλλά ελάχιστα ορατές.

23 Με το από 7 Αυγούστου 2003 έγγραφό του, το ΚΓΦΠ ενημέρωσε τον R. Schräder ότι, σύμφωνα με το Bundessortenamt, «τα φυτά δεν ήταν πλήρως διακριτά σε σχέση με τα φυτά που εξετάσθηκαν στον βοτανικό κήπο του Kirstenbosch». Οι διάδικοι συνομολόγησαν, πάντως, ενώπιον του ΚΓΦΠ. ότι τα φυτά αυτά προέρχονταν από τον ιδιωτικό κήπο του E. van Jaarsveld. Στο έγγραφο αυτό αναφερόταν επίσης ότι, σύμφωνα με τη H. Heine, ο R. Schräder δεν μπόρεσε να εντοπίσει την ποικιλία του SUMCOL 01 όταν εξέτασε τον χώρο πειραμάτων του Bundessortenamt.

24 Τον Σεπτέμβριο του 2003, ο R. Schräder υπέβαλε τις παρατηρήσεις του επί των αποτελεσμάτων της τεχνικής εξετάσεως. Στις 15 Σεπτεμβρίου 2003, επικαλούμενος τα αποτελέσματα, αφενός, του ερευνητικού ταξιδιού που πραγματοποίησε στη Νότιο Αφρική από τις 29 Αυγούστου έως την 1η Σεπτεμβρίου 2003, και, αφετέρου, της επισκέψεώς του στον βοτανικό κήπο του Meise (Βέλγιο), δήλωσε πεπεισμένος ότι τα φυτά που προέρχονταν από τον κήπο του E. van Jaarsveld και χρησιμοποιήθηκαν για τη σύγκριση δεν ανήκαν στην ποικιλία αναφοράς, αλλά στην ποικιλία SUMCOL 01. Περαιτέρω, εξέφρασε αμφιβολίες σχετικά με τη φήμη της ποικιλίας αναφοράς.

25 Η τελική έκθεση του Bundessortenamt της 9ης Δεκεμβρίου 2003, η οποία είχε καταρτιστεί σύμφωνα με τους κανόνες της Διεθνούς Ενώσεως Προστασίας Φυτικών Ποικιλιών (στο εξής: UPOV), κοινοποιήθηκε στον R. Schräder, με έγγραφο του ΚΓΦΠ της 15ης Δεκεμβρίου 2003, προκειμένου αυτός να υποβάλει τις παρατηρήσεις του. Με την έκθεση αυτή διαπιστώθηκε ότι η επίμαχη ποικιλία SUMCOL 01 δεν διακρίνεται από την προερχόμενη από τον κήπο του E. van Jaarsveld ποικιλία αναφοράς Plectranthus ornatus της Νότιας Αφρικής.

26 Ο R. Schräder υπέβαλε τις τελευταίες παρατηρήσεις του επί της εκθέσεως αυτής στις 3 Φεβρουαρίου 2004.

27 Με την απόφαση R 446, της 19ης Απριλίου 2004 (στο εξής: απορριπτική απόφαση), το ΚΓΦΠ απέρριψε την αίτηση του R. Schräder για χορήγηση κοινοτικού δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας, με το σκεπτικό ότι η ποικιλία SUMCOL 01 δεν έχει διακριτικό χαρακτήρα, κατά την έννοια του άρθρου 7 του κανονισμού 2100/94.

28 Στις 11 Ιουνίου 2004, ο R. Schräder άσκησε προσφυγή κατά της απορριπτικής αποφάσεως ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΚΓΦΠ. Παρεμπιπτόντως, υπέβαλε αίτημα να του επιτραπεί η πρόσβαση στα διαδικαστικά έγγραφα. Το αίτημα αυτό έγινε πλήρως δεκτό στις 25 Αυγούστου 2004, ήτοι πέντε ημέρες πριν τη λήξη της τετράμηνης προθεσμίας υποβολής του υπομνήματος με τους λόγους της προσφυγής. Ο R. Schräder υπέβαλε παρά ταύτα υπόμνημα στις 30 Αυγούστου 2004.

29 Η απορριπτική απόφαση δεν αποτέλεσε το αντικείμενο προδικαστικής αναθεωρήσεως κατά το άρθρο 70 του κανονισμού 2100/94 εντός μηνός από την παραλαβή του υπομνήματος της προσφυγής. Ωστόσο, με το από 30 Σεπτεμβρίου 2004 έγγραφό του, το ΚΓΦΠ γνωστοποίησε στον R. Schräder την απόφασή του της ίδιας ημέρας να «αναβάλει την απόφασή του» συναφώς κατά δύο εβδομάδες, καθώς έκρινε χρήσιμη τη διεξαγωγή νέων ερευνών.

30 Κατόπιν νέας ανταλλαγής εγγράφων με τον E. van Jaarsveld στις 8 και στις 15 Οκτωβρίου 2004 και κατόπιν επικοινωνίας με το Υπουργείο Γεωργίας της Νότιας Αφρικής, το ΚΓΦΠ αποφάσισε στις 10 Νοεμβρίου 2004 να μην τροποποιήσει την απορριπτική απόφασή του και ανέπεμψε την υπόθεση στο τμήμα προσφυγών.

31 Το ΚΓΦΠ, με την από 8 Σεπτεμβρίου 2005 έγγραφη απάντησή του σε ερώτημα του τμήματος προσφυγών και αναφερόμενο στην ηλεκτρονική επιστολή που του είχε

αποστείλει στις 20 Ιουνίου 2005 η H. Heine, αναφέροντας ότι το Bundessortenamt δεν μπόρεσε να διακρίνει «τα φυτά που αποτελούν το αντικείμενο της αιτήσεως από τα φυτά της Νότιας Αφρικής και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο μπορεί φυσικά να υποστηριχθεί ότι όλα τα φυτά προέρχονται από αυτά που αποτελούν το αντικείμενο της αιτήσεως», αναγνώρισε ότι η αλλαγή κλίματος και τοποθεσίας μπορεί να προκαλέσει αντιδράσεις των φυτών και, συνεπώς, όπως επισήμανε το Bundessortenamt, δεν μπορεί να αποκλεισθεί εντελώς το ενδεχόμενο ποικιλίες με διαφορές τόσο αμελητέες, όσο εκείνες μεταξύ της επίμαχης ποικιλίας και της ποικιλίας αναφοράς, να ανήκουν στην ίδια ποικιλία.

32 Η ακρόαση των διαδίκων από το τμήμα προσφυγών έγινε κατά τη συνεδρίαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2005. Από τα σχετικά πρακτικά προκύπτει ότι η H. Heine παρέστη ως εκπρόσωπος του ΚΓΦΠ. Μεταξύ άλλων, δήλωσε ότι, από τα έξι μοσχεύματα που έστειλε ο E. van Jaarsveld, τέσσερα μόνον επέζησαν της μεταφοράς. Για να αποκλεισθεί το ενδεχόμενο οι διαφορές της επίμαχης ποικιλίας και της ποικιλίας αναφοράς να οφείλονται σε περιβαλλοντικούς παράγοντες, δημιουργήθηκαν νέα μοσχεύματα τα οποία χρησιμοποιήθηκαν ως ποικιλία αναφοράς. Δεδομένου ότι τα μοσχεύματα αυτά είναι δεύτερης γενιάς, οι διαπιστωθείσες διαφορές οφείλονται, κατά την H. Heine, σε γονοτυπικούς παράγοντες.

33 Από τα εν λόγω πρακτικά προκύπτει επίσης ότι, μετά την ακρόαση, το τμήμα προσφυγών δεν είχε πεισθεί απολύτως για τη φήμη της ποικιλίας αναφοράς. Χωρίς να αμφισβητήσει την αξιοπιστία και την τεχνική πείρα του E. van Jaarsveld, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι ορισμένοι συναφείς ισχυρισμοί του δεν ήταν αρκούντως τεκμηριωμένοι, οπότε θεώρησε ότι είναι προφανώς απαραίτητο να διενεργηθεί, από ένα από τα μέλη του, αυτοψία στη Νότιο Αφρική, στο πλαίσιο της διεξαγωγής αποδείξεων βάσει του άρθρου 78 του κανονισμού 2100/94.

34 Στις 27 Δεκεμβρίου 2005, το τμήμα προσφυγών διέταξε τη διενέργεια της αυτοψίας. Ως προϋπόθεση, υποχρέωσε τον R. Schräder, βάσει του άρθρου 62 του κανονισμού 1239/95, να καταθέσει 6 000 ευρώ ως προκαταβολή επί των εξόδων.

35 Με το από 6 Ιανουαρίου 2006 υπόμνημα, ο R. Schräder ισχυρίστηκε ότι δεν υποχρεούται να προσκομίσει αποδείξεις και ότι δεν υπέβαλε αυτός αίτημα διεξαγωγής αποδείξεων. Τόνισε ότι απόκειται στο ΚΓΦΠ να προσδιορίσει τον διακριτικό χαρακτήρα της ποικιλίας, κατά την έννοια του άρθρου 7 του κανονισμού 2100/94. Επομένως, υποστήριξε ο R. Schräder, το «αναγνωριστικό ταξίδι» στη Νότιο Αφρική μπορούσε να πραγματοποιηθεί μόνο δυνάμει του άρθρου 76 του κανονισμού 2100/94. Στο πλαίσιο αυτό, δεν ήταν υποχρεωμένος να προκαταβάλει τα έξοδα.

36 Με την προσβαλλομένη απόφαση, το τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή κατά της απορριπτικής αποφάσεως. Κατ' ουσίαν, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η ποικιλία SUMCOL 01 δεν μπορούσε να διακριθεί σαφώς από μια κοινώς γνωστή ποικιλία αναφοράς κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως και, συγκεκριμένα, από την ποικιλία P. Ornatus Südafrika, δείγμα της οποίας είχε προσκομίσει ο E. van Jaarsveld. Επιπλέον, δεν εκτέλεσε τη διάταξη περί διεξαγωγής αποδείξεων, διότι «πείσθηκε τελικώς ότι η χρησιμοποιηθείσα για σύγκριση ποικιλία ήταν η ποικιλία αναφοράς και όχι [η] SUMCOL 01 και ότι η ποικιλία αναφοράς ήταν κοινώς γνωστή κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως».

Η προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

37 Στις 18 Ιουλίου 2006, ο R. Schräder άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, επικαλούμενος οκτώ λόγους.

38 Ο πρώτος λόγος, ο οποίος υποδιαιρούνταν σε τρία σκέλη, αφορούσε παράβαση του άρθρου 62 σε συνδυασμό με το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2100/94. Ο δεύτερος και ο τρίτος αφορούσαν αντιστοίχως παράβαση του άρθρου 76 του κανονισμού 2100/94 και παράβαση του άρθρου 75 του κανονισμού αυτού και «της γενικής απαγορεύσεως, σε ένα κράτος δικαίου, να λαμβάνονται αποφάσεις αιφνιδίως». Ο τέταρτος και ο πέμπτος αφορούσαν αντιστοίχως παραβάσεις του

άρθρου 60, παράγραφος 1, του κανονισμού 1239/95 και του άρθρου 62, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού. Ο έκτος, ο έβδομος και ο όγδοος λόγος αφορούσαν αντιστοίχως, παραβάσεις του άρθρου 88, του άρθρου 70, παράγραφος 2, και του άρθρου 67, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 2100/94.

39 Το Πρωτοδικείο, αφού προσδιόρισε το πεδίο του δικαστικού ελέγχου που δύναται να ασκήσει, εξέτασε τις επί της ουσίας εκτιμήσεις στις οποίες κατέληξε το τμήμα προσφυγών δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2100/94. Όσον αφορά το αν το προερχόμενο από τον ιδιωτικό κήπο του E. van Jaarsveld φυτό ανήκει στην ποικιλία SUMCOL 01, το Πρωτοδικείο κατέληξε, με τη σκέψη 87 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η επίμαχη ποικιλία και η προερχόμενη από τον κήπο του E. van Jaarsveld ποικιλία αναφοράς διαφέρουν μεταξύ τους. Επιπλέον, με τη σκέψη 92 της αποφάσεως αυτής, το Πρωτοδικείο, αφού διαπίστωσε ότι ο R. Schräder δεν είχε προβάλει συγκεκριμένα επιχειρήματα και αποδεικτικά στοιχεία προς αμφισβήτηση της ταυτίσεως της προερχόμενης από τον κήπο του E. van Jaarsveld ποικιλίας αναφοράς προς τη νοτιοαφρικανική ποικιλία του είδους Plectranthus ornatus, έκρινε, αφενός, ότι είναι ορθή η διαπίστωση ότι η ποικιλία αναφοράς είναι κοινώς γνωστή και, αφετέρου, ότι οι ισχυρισμοί του E. van Jaarsveld επιβεβαιώνονται από τις αρχές της Νοτίου Αφρικής και από πολλές επιστημονικές δημοσιεύσεις.

40 Εξάλλου, σχετικά με τα επιχειρήματα του R. Schräder ότι η ποικιλία SUMCOL 01 διακρίνεται σαφώς από την ποικιλία αναφοράς, οπότε συντρέχει παράβαση του άρθρου 62 του κανονισμού 2100/94, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τη σκέψη 104 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η συγκεκριμένη επιχειρηματολογία παρουσιάζει αντιφάσεις και στηρίζεται σε εσφαλμένη βάση.

41 Εν συνεχεία, απέρριψε τον πρώτο λόγο ακυρώσεως.

42 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο, σχετικά με παράβαση του άρθρου 76 του κανονισμού 2100/94, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 127 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «το τμήμα προσφυγών μπόρεσε εγκύρως να συναγάγει από τα στοιχεία που διέθετε ότι η ποικιλία SUMCOL 01 δεν μπορούσε να διακριθεί σαφώς από κοινώς γνωστή ποικιλία αναφοράς κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως» και ότι «ουδόλως υποχρεούνταν να προβεί σε νέα τεχνική εξέταση».

43 Ο τρίτος λόγος, σχετικά με παράβαση του άρθρου 75 του κανονισμού 2100/94 απορρίφθηκε με το σκεπτικό ότι, εφόσον το τμήμα προσφυγών μπορεί αυτεπαγγέλτως είτε να διατάξει είτε να ματαιώσει τη διεξαγωγή αποδείξεων, το κρίσιμο ζήτημα είναι αν οι διάδικοι είχαν τη δυνατότητα να προβάλουν την άποψή τους σχετικά με το σκεπτικό και τα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία στηρίχθηκε το τμήμα προσφυγών.

44 Όσον αφορά τον τέταρτο λόγο, σχετικά με παράβαση του άρθρου 60, παράγραφος 1, του κανονισμού 1239/95, λόγω της ιδιότητας με την οποία η H. Heine μετέσχε στη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τη σκέψη 130 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «η H. Heine εμφανίστηκε [ενώπιον του τμήματος προσφυγών] ως εκπρόσωπος του ΚΓΦΠ, και όχι ως μάρτυρας ή εμπειρογνώμονας».

45 Κατά την εξέταση του πέμπτου λόγου, σχετικά με παράβαση του άρθρου 62 του κανονισμού 1239/95, η οποία συνίσταται στο ότι το τμήμα προσφυγών παρανόμως ζήτησε από τον R. Schräder την κατάθεση εγγυήσεως ως προαπαιτούμενο για τη διεξαγωγή αποδείξεων, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τη σκέψη 116 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο συγκεκριμένος λόγος φαίνεται βάσιμος και, συνεπώς, η διάταξη της 27ης Δεκεμβρίου 2005, περί διεξαγωγής αποδείξεων, δεν είναι νόμιμη. Πλην όμως, με την επόμενη σκέψη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο απέρριψε τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως ως αλυσιτελή, λόγω του περιεχομένου της προσβαλλομένης αποφάσεως.

46 Ως προς τον έκτο λόγο ακυρώσεως, σχετικά με παράβαση του άρθρου 88 του κανονισμού 2100/94, λόγω του ότι ο R. Schräder δεν είχε πρόσβαση στον φάκελο της υποθέσεως, το Πρωτοδικείο επισήμανε, με τη σκέψη 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «το σύνολο του φακέλου κοινοποιήθηκε στον R. Schräder, ο οποίος είχε τη δυνατότητα να προβάλει επωφελώς την άποψή του».

47 Επί του έβδομου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με παράβαση του άρθρου 70, παράγραφος 2, του κανονισμού 2100/94, περί των προθεσμιών εντός της οποίας το ΚΓΦΠ οφείλει να εκδώσει την απόφασή του, παράβαση η οποία θίγει σοβαρά τα δικαιώματά του, το Πρωτοδικείο επισήμανε, με τις σκέψεις 142 και 143 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα εξής:

«142 Μολονότι έγινε υπέρβαση της προθεσμίας του άρθρου 70 του κανονισμού 2100/94 κατά ένα μήνα και δέκα ημέρες, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η καθυστέρηση αυτή δικαιολογείται από τις ιδιαίτερες συνθήκες της προκειμένης υποθέσεως, ειδικότερα λόγω της ανάγκης να ερωτηθούν πρόσωπα ευρισκόμενα σε μακρινή χώρα.

143 Εν πάση περιπτώσει, η υπέρβαση της προθεσμίας αυτής δεν μπορεί να δικαιολογήσει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, αλλά ενδεχομένως τη χορήγηση αποζημιώσεως αν προκύψει ότι ο R. Schräder υπέστη λόγω αυτού κάποια ζημία.»

48 Επί του όγδοου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με παράβαση του άρθρου 67, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2100/94, όσον αφορά τις προϋποθέσεις διαγραφής των αιτήσεων περί χορηγήσεως δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 148 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα εξής:

«Συναφώς, ακόμη κι αν υποτεθεί ότι η αίτηση περί χορηγήσεως δικαιώματος διαγράφηκε από τα αρχεία του ΚΓΦΠ αμέσως μετά την έκδοση της προσβαλλομένης

αποφάσεως, κατά παράβαση του άρθρου 67, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 2100/94, σύμφωνα με το οποίο προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτή έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα, η μη σύννομη αυτή ενέργεια δεν αφορά καθεαυτή την απορριπτική απόφαση και, επομένως, δεν θίγει το κύρος της και, κατά συνέπεια, δεν θίγει το κύρος της προσβαλλομένης αποφάσεως.»

49 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή του R. Schräder.

Αιτήματα των διαδίκων

50 Ο R. Schräder ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, και, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο και, σε κάθε περίπτωση, να υποχρεώσει το ΚΓΦΠ να φέρει το σύνολο των εξόδων των δικών ενώπιον του Πρωτοδικείου και του Δικαστηρίου.

51 Το ΚΓΦΠ ζητεί να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως και να καταδικαστεί ο αναιρεσείων στα έξοδα των δικών ενώπιον του Πρωτοδικείου και του Δικαστηρίου.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

52 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, ο R. Schräder προβάλλει δύο λόγους, εκ των οποίων ο πρώτος αφορά δικονομικές παραβάσεις και υποδιαιρείται σε έξι σκέλη, και ο δεύτερος αφορά παράβαση του κοινοτικού δικαίου και υποδιαιρείται σε πέντε σκέλη.

53 Το ΚΓΦΠ ζητεί να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως ως απαράδεκτη, διότι αφορά μόνον πραγματικά περιστατικά και εκτιμήσεις αποδεικτικών στοιχείων και, επικουρικώς, να απορριφθούν όλοι οι λόγοι αναιρέσεως και, συνεπώς, η αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

54 Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως υποδιαιρείται σε έξι σκέλη.

Επί του πρώτου και του δεύτερου σκέλους, σχετικά με παράβαση του άρθρου 7 του κανονισμού 2100/94

— Επιχειρήματα των διαδίκων

55 Με τα δύο πρώτα σκέλη του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο R. Schräder αμφισβητεί κατ' ουσίαν τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου ως προς το αν το προερχόμενο από τον κήπο του E. van Jaarsveld φυτό που χρησιμοποιήθηκε ως ποικιλία αναφοράς και η επίμαχη ποικιλία SUMCOL 01 ουσιαστικά ανήκουν στην ίδια ποικιλία.

56 Με το πρώτο σκέλος, ο R. Schräder αμφισβητεί τις διαπιστώσεις που διατύπωσε το Πρωτοδικείο, με τις σκέψεις 76, 79 και 131 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με τις απόψεις της H. Heine ως προς το αν η ποικιλία SUMCOL 01 και η ποικιλία αναφοράς του E. van Jaarsveld ταυτίζονται.

57 Συναφώς, υποστηρίζει, πρώτον, ότι το Πρωτοδικείο κακώς έκρινε, με τη σκέψη 131 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν θεμελίωσε τον ισχυρισμό του περί πλημμελούς καταγραφής των απόψεων της H. Heine στην προσβαλλόμενη απόφαση.

58 Δεύτερον, ο R. Schräder προβάλλει ότι τα πρακτικά της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών της 30ής Σεπτεμβρίου 2005, για τα οποία γίνεται λόγος στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν αποδεικνύουν πέραν πάσης αμφιβολίας το περιεχόμενο των καταθέσεων των διαδίκων, διότι τα πρακτικά αυτά δεν έχουν τηρηθεί σύμφωνα με το άρθρο 63, παράγραφος 2, του κανονισμού 1239/95.

59 Τρίτον, στη σκέψη 79 αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έχει εσφαλμένως στηριχθεί σε αποδεικτικά στοιχεία μη περιλαμβανόμενα στη δικογραφία, οπότε συντρέχει περίπτωση παραμορφώσεως των αποδεικτικών στοιχείων. Εξάλλου, οι διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου σχετικά με την ηλεκτρονική επιστολή της H. Heine της 20ής Ιουνίου 2005 στηρίζονται σε εικασίες.

60 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, το οποίο αφορά δικονομικές παραβάσεις σε σχέση με τις διαπιστώσεις στις οποίες καταλήγει το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 36, 71, 73, 74, 79 και 131 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ποικιλία αναφοράς και η επίμαχη ποικιλία δεν ταυτίζονται, ο R. Schräder αμφισβητεί, κατ' ουσίαν, το συμπέρασμα του Πρωτοδικείου ότι τα φυτά που απέστειλε ο E. van Jaarsveld δεν ανήκουν στην ποικιλία SUMCOL 01.

61 Ο ενδιαφερόμενος προβάλλει, συναφώς, ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε διττώς σε πλάνη περί το δίκαιο.

62 Η πλάνη περί το δίκαιο συνίσταται, πρώτον, στο ότι το Πρωτοδικείο έκρινε υπερβολικά αυστηρά τους ισχυρισμούς του, παραβιάζοντας έτσι τις αρχές που διέπουν τη

διεξαγωγή αποδείξεων. Ειδικότερα, λόγω του χρονικού διαστήματος που παρήλθε από την εξέταση των φυτών, ο R. Schräder δεν ήταν δυνατόν να προσκομίσει περισσότερα αποδεικτικά στοιχεία, προς αντίκρουση της καταθέσεως της H. Heine ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Ο R. Schräder προβάλλει, εξάλλου, ότι, με τη σκέψη 130 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι η H. Heine κατέθεσε με την ιδιότητα του μετέχοντος στη διαδικασία και όχι του μάρτυρα ή του εμπειρογνώμονα. Δεδομένου ότι ο R. Schräder αμφισβήτησε το περιεχόμενο της καταθέσεως αυτής, το τμήμα προσφυγών και το Πρωτοδικείο δεν έπρεπε να δεχθεί τους ισχυρισμούς του ΚΓΦΠ χωρίς να προηγηθεί η διεξαγωγή των αποδείξεων που ο R. Schräder είχε προτείνει. Το Πρωτοδικείο, απορρίπτοντας εν γένει τις προτάσεις του R. Schräder για διεξαγωγή αποδείξεων, προσέβαλε το δικαίωμα ακροάσεως του R. Schräder.

63 Δεύτερον, η πλάνη περί το δίκαιο συνίσταται σε παραμόρφωση πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων. Ο R. Schräder προβάλλει ότι το συμπέρασμα που διατυπώνει το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι ισχυρισμοί του δεν ήταν αρκούντως συγκεκριμένοι, συνιστά παραμόρφωση πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων. Ειδικότερα, το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη τους ισχυρισμούς που προέβαλε ο R. Schräder με την κατάθεσή του ενώπιον του τμήματος προσφυγών, σχετικά με τις συγκριθείσες το 2003 ποικιλίες, και με τις έγγραφες παρατηρήσεις του της 14ης Οκτωβρίου 2005, σχετικά με τις διαφορές των συγκεκριμένων ποικιλιών. Τέλος, το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη του το αίτημα που διατύπωσε ο R. Schräder, με το σημείο 43 της προσφυγής του, να διαταχθεί πραγματογνωμοσύνη προς απόδειξη του ισχυρισμού του ότι οι διαφορές αυτές οφείλονται στην αναπαραγωγή της ποικιλίας αναφοράς από το Bundessortenamt.

64 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος, το ΚΓΦΠ προβάλλει, καταρχάς, ότι, από την έκθεση της 12ης Δεκεμβρίου 2003, την οποία προσκόμισε η H. Heine, προκύπτουν τρεις μικρής σημασίας διαφορές μεταξύ των δύο ποικιλιών. Η αμφισβήτηση και η εκτίμηση της διαπιστώσεως αυτής εμπίπτει στην αρμοδιότητα των ειδικών και όχι του Δικαστηρίου.

65 Προβάλλει, εν συνεχεία, ότι ο R. Schräder ουδέποτε αμφισβήτησε την έκθεση αυτή. Η άποψη της H. Heine στηρίζεται σε επιστημονικά στοιχεία και η ηλεκτρονική επιστολή της 20ής Ιουνίου 2005 περιέχει προδήλως εικασίες και δεν περιέχει τις οριστικές απόψεις της H. Heine.

66 Τέλος, το ΚΓΦΠ επισημαίνει ότι η αξιοπιστία της H. Heine ενισχύεται από την αναγνωρισμένη αρμοδιότητα του Bundessortenamt όσον αφορά την αναγνώριση και την προστασία φυτικών ποικιλιών.

67 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος, το ΚΓΦΠ προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι το Πρωτοδικείο μπορούσε να ασκήσει περιορισμένο μόνον έλεγχο σχετικά με τις διαφορές μεταξύ των δύο εξετασθέντων φυτών και την καταγωγή τους. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο δεν ήταν υποχρεωμένο να διατάξει πραγματογνωμοσύνη.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

68 Τα δύο πρώτα σκέλη του λόγου αναιρέσεως αφορούν αμφότερα παράβαση του άρθρου 7, του κανονισμού 2100/94 και επομένως πρέπει να συνεξεταστούν.

69 Κατά τα άρθρα 225 ΕΚ και 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται στα νομικά ζητήματα. Το Πρωτοδικείο είναι συνεπώς το μόνο αρμόδιο να διαπιστώνει και να εκτιμά τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά και να εκτιμά τα αποδεικτικά στοιχεία. Η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων δεν συνιστά συνεπώς, υπό την επιφύλαξη της ενδεχόμενης παραμορφώσεώς τους, νομικό ζήτημα υποκείμενο, αυτό καθεαυτό, στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 19ης Σεπτεμβρίου 2002, C-104/00 P, DKV κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2002, σ. I-7561, σκέψη 22, και της 12ης Ιανουαρίου 2006, C-173/04 P, Deutsche SiSi-Werke κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-551, σκέψη 35).

70 Επισημαίνεται ότι το Πρωτοδικείο απέρριψε ως αβάσιμο τον ισχυρισμό του R. Schräder ότι κακώς το ΚΓΦΠ και το τμήμα προσφυγών έκριναν ότι η ποικιλία SUMCOL 01 στερείται διακριτικού χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 2100/94.

71 Με τη σκέψη 73 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ότι τα στοιχεία που επικαλέστηκε ο R. Schräder δεν ήταν αρκετά για να στοιχειοθετηθεί πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως του Bundessortenamt και, στη συνέχεια, του ΚΓΦΠ και του τμήματος προσφυγών, δυνάμενη να επιφέρει ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

72 Ο R. Schräder διαφωνεί με τη διαπίστωση αυτή στον βαθμό που, πρώτον, με τη σκέψη 74 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι τα στοιχεία που αυτός είχε προσκομίσει σχετικά με τις επιδράσεις των περιβαλλοντικών παραμέτρων δεν επαρκούσαν προς αντίκρουση της διαπιστώσεως του Bundessortenamt και, δεύτερον, με τις σκέψεις 77 έως 79 της εν λόγω αποφάσεως, το Πρωτοδικείο απέρριψε τα επιχειρήματα R. Schräder βάσει των όσων περιλαμβάνονται στην κατάθεση της H. Heine ενώπιον του τμήματος προσφυγών και σε ηλεκτρονική επιστολή της προς το ΚΓΦΠ.

73 Επομένως, ο R. Schräder, μολονότι προβάλλει πλάνη περί το δίκαιο, εντούτοις, κατά το μέτρο που επιδιώκει να αποδείξει εσφαλμένη την κρίση του Πρωτοδικείου ότι τα προαναφερθέντα περιστατικά και περιστάσεις δεν αρκούν για να ανατραπεί το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το Bundessortenamt και το οποίο επιβεβαιώθηκε από το τμήμα προσφυγών, ουσιαστικά αμφισβητεί τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών από το Πρωτοδικείο και, ειδικότερα, την αποδεικτική αξία που έχει προσδώσει σε αυτά το Πρωτοδικείο.

74 Επομένως, το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι, από την άποψη αυτή, απορριπτέα ως απαράδεκτα.

75 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι το Πρωτοδικείο, κατά την εκτίμηση των επιχειρημάτων που στηρίζονται στις απόψεις της H. Heine και στην ενδεχόμενη επίδραση περιβαλλοντικών παραγόντων στις διαφορές μεταξύ ποικιλίας αναφοράς και της επίμαχης ποικιλίας, παραμόρφωσε πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία, υπενθυμίζεται ότι το Πρωτοδικείο είναι αποκλειστικά αρμόδιο να κρίνει αν

απαιτείται συμπλήρωση των στοιχείων που έχουν τεθεί υπόψη του στο πλαίσιο των υποθέσεων των οποίων επιλαμβάνεται. Η εκτίμηση της αποδεικτικής αξίας των στοιχείων της δικογραφίας εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου όσον αφορά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και δεν υπόκειται στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου, εκτός αν τα αποδεικτικά στοιχεία που τέθηκαν υπόψη του Πρωτοδικείου έχουν παραμορφωθεί ή αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεων του Πρωτοδικείου προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας (απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2008, C-75/05 P και C-80/05 P, Γερμανία κ.λπ. κατά Kronofrance, Συλλογή 2008, σ. I-6619, σκέψη 78 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

76 Τα πραγματικά περιστατικά που οι διάδικοι δεν προέβαλαν ενώπιον των οργάνων του ΚΓΦΠ δεν μπορούν πλέον να προβληθούν στο στάδιο της προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο κρίνει τη νομιμότητα της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών, ελέγχοντας την εκ μέρους του εφαρμογή της νομοθεσίας της Ενώσεως, μεταξύ άλλων βάσει των πραγματικών περιστατικών που έχουν υποβληθεί στο εν λόγω τμήμα, αλλά δεν επιτρέπεται να λαμβάνει υπόψη του, στο πλαίσιο του ελέγχου αυτού, πραγματικά περιστατικά που προβάλλονται για πρώτη φορά ενώπιόν του (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 13ης Μαρτίου 2007, C-29/05 P, ΓΕΕΑ κατά Kaul, Συλλογή 2007, σ. I-2213, σκέψη 54).

77 Υπενθυμίζεται, εξάλλου, ότι το Πρωτοδικείο, το οποίο αποφαίνεται μόνον εντός των ορίων του άρθρου 73, παράγραφος 2, του κανονισμού 2100/94, δεν ήταν υποχρεωμένο να διενεργήσει διεξοδικό έλεγχο για να διαπιστώσει αν η ποικιλία SUMCOL 01 διαθέτει διακριτικό χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 2100/94, αλλά μπορούσε να αρκεστεί στον έλεγχο του αν συντρέχει πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, λόγω της επιστημονικής και τεχνικής πολυπλοκότητας της συγκεκριμένης προϋποθέσεως, της οποίας η συνδρομή πρέπει, εξάλλου, να ελέγχεται με τεχνική εξέταση, την οποία το ΚΓΦΠ αναθέτει, όπως προκύπτει από το άρθρο 55 του κανονισμού 2100/94, στους αρμόδιους εθνικούς οργανισμούς.

78 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο καλώς αποφάνθηκε ότι τα στοιχεία της δικογραφίας επαρκούσαν ώστε το τμήμα προσφυγών να αποφανθεί επί της απορριπτικής αποφάσεως.

79 Εξάλλου, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας με το σημείο 45 των προτάσεών του, το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε μόνον ότι οι διευκρινίσεις, οι μαρτυρικές καταθέσεις και οι πραγματογνωμοσύνες που επικαλέστηκε ο R. Schräder δεν αρκούν για να ανατραπεί το συμπέρασμα του Bundessortenamt.

80 Επομένως, η κρίση αυτή του Πρωτοδικείου δεν είναι νομικώς εσφαλμένη.

81 Όσον αφορά την εκτίμηση σχετικά με τις απόψεις της H. Heine, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν μπορεί να δοθεί ιδιαίτερο βάρος στο περιεχόμενο της ηλεκτρονικής επιστολής της H. Heine της 20ής Ιουνίου 2005, διαπιστώνοντας, πάντως, ότι η H. Heine μετέβαλε την άποψή της κατά την κατάθεσή της ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

82 Επισημαίνεται, συναφώς, ότι το Πρωτοδικείο, ασκώντας την αποκλειστική αρμοδιότητά του εκτιμήσεως της αποδεικτικής αξίας των αποδεικτικών στοιχείων, δεν παρέβη τους κανόνες σχετικά με τη διεξαγωγή αποδείξεων ή το βάρος αποδείξεως.

83 Εξάλλου, ακόμη και αν αποδειχθεί ότι, όπως υποστηρίζει ο R. Schräder, τα πρακτικά της εν λόγω ακροάσεως δεν δόθηκαν στους διαδίκους προς έγκριση, κατά παράβαση του άρθρου 63, παράγραφος 2, του κανονισμού 1239/95, οι διαπιστώσεις στις οποίες προέβη το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως εμπίπτουν στην αποκλειστική αρμοδιότητά του και δεν είναι δυνατόν να αμφισβητηθούν κατ' αναίρεση.

84 Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο να κρίνει αν οι απόψεις της H. Heine έχουν πλημμελώς καταγραφεί στην προσβαλλόμενη απόφαση. Επομένως, με τη σκέψη 131 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι τούτο δεν συνέβη, χωρίς να παραμορφώσει τα πραγματικά περιστατικά.

85 Εξάλλου, η παρατυπία αυτή, ακόμη και αν στοιχειοθετούνταν, δεν θα ασκούσε επιρροή ως προς το περιεχόμενο των απόψεων της H. Heine, όπως αυτές έχουν καταγραφεί από το Πρωτοδικείο στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

86 Επομένως, το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους.

Επί του τρίτου, του τέταρτου και του πέμπτο σκέλους, σχετικά με νομική πλάνη στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της αποδεικτικής αξίας της δηλώσεως του E. van Jaarsveld

— Επιχειρήματα των διαδίκων

87 Με τα τρία αυτά σκέλη του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο R. Schräder αμφισβητεί κατ' ουσίαν τη συλλογιστική του Πρωτοδικείου, το οποίο, με τη σκέψη 81 της προσβαλλομένης αποφάσεως, επικύρωσε την κρίση του τμήματος προσφυγών ότι «η πείρα "αποκλείει προφανώς" ότι τα φυτά της ποικιλίας SUMCOL 01 κατέληξαν στον ιδιωτικό κήπο του E. van Jaarsveld».

88 Συναφώς, με το τρίτο σκέλος, ο R. Schräder υποστηρίζει ότι οι διαπιστώσεις στις οποίες κατέληξε το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, είναι εσφαλμένες, διότι αυτός απέδειξε, από τις 19 Αυγούστου 2003, ότι ήταν δυνατή η δι' αλληλογραφίας αγορά φυτών της ποικιλίας αυτής από τη Γερμανία και ότι, στη Νότια Αφρική, η εν λόγω ποικιλία δεν απαντά στην αγορά, αλλά μόνο στον κήπο του E. Van Jaarsveld. Περαιτέρω, ο R. Schräder φρονεί ότι το Πρωτοδικείο παραμόρφωσε τα προσκομισθέντα από αυτόν αποδεικτικά στοιχεία, διότι επικύρωσε

τη διαπίστωση του τμήματος προσφυγών ότι η ποικιλία αναφοράς ήταν εν γένει διαθέσιμη σε φυτώρια στη Νότια Αφρική.

89 Με το τέταρτο σκέλος, ο R. Schräder, αμφισβητώντας την κρίση που διατύπωσε το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 84, 93 και 95 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με την αξιοπιστία και την αμεροληψία του E. van Jaarsveld, προβάλλει ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη του τα αποδεικτικά στοιχεία που αυτός είχε προσκομίσει σχετικά με τους λόγους που είχε ο E. van Jaarsveld να αποτρέψει την καταχώριση της ποικιλίας SUMCOL 01.

90 Με το πέμπτο σκέλος, ο R. Schräder προβάλλει ότι, με τη σκέψη 85 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη, καθώς δεν έλαβε υπόψη του τα επιχειρήματά του σχετικά με την «αξιοπιστία» του E. van Jaarsveld και των απόψεών του.

91 Το ΚΓΦΠ φρονεί ότι ο R. Schräder αμφισβητεί μόνο διαπιστώσεις επί των πραγματικών περιστατικών, οι οποίες δεν υπόκεινται στον έλεγχο του Δικαστηρίου. Επιπλέον, ο R. Schräder, κατά παράβαση του άρθρου 42 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, προβάλλει για πρώτη φορά κατ' αναίρεση τον ισχυρισμό ότι ο E. van Jaarsveld είναι ανταγωνιστής.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

92 Το τρίτο, το τέταρτο και το πέμπτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως αφορούν την εκτίμηση του Πρωτοδικείου σχετικά με την παρουσία του φυτού SUMCOL 01 στον ιδιωτικό κήπο του E. van Jaarsveld στη Νότια Αφρική, οπότε πρέπει να συνεξεταστούν.

93 Συναφώς, με τη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι «[ο ισχυρισμός που προέβαλε ο R. Schräder προς αντίκρουση της απόψεως που δέχθηκε το τμήμα προσφυγών], ότι η πείρα "αποκλείει προφανώς" ότι τα φυτά της ποικιλίας SUMCOL 01 κατέληξαν στον ιδιωτικό κήπο του E. van Jaarsveld, είναι, εν πάση περιπτώσει, αλυσιτελής».

94 Η κρίση αυτή του Πρωτοδικείου επί του μέρους αυτού του λόγου ακυρώσεως δεν πάσχει πλάνη περί το δίκαιο.

95 Συγκεκριμένα, όπως διαπίστωσε το Πρωτοδικείο, ακόμη και αν αποδεικνυόταν ότι η ποικιλία SUMCOL 01 υπήρχε στον κήπο του E. van Jaarsveld στη Νότια Αφρική, δεν θα αναιρούνταν οι επιστημονικές διαπιστώσεις περί διαφορών μεταξύ της ποικιλίας αυτής και του προερχόμενου από τον κήπο του E. van Jaarsveld φυτού, που χρησιμοποιήθηκε ως ποικιλία αναφοράς, διαπιστώσεις στις οποίες στηρίχθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση.

96 Επομένως, το τρίτο, το τέταρτο και το πέμπτο σκέλος του εξεταζόμενου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν ως αλυσιτελή.

Επί του έκτου σκέλους, σχετικά με τον χαρακτηρισμό της ποικιλίας αναφοράς ως κοινώς γνωστής

— Επιχειρήματα των διαδίκων

97 Με το έκτο σκέλος του εξεταζόμενου λόγου αναιρέσεως, ο R. Schräder αμφισβητεί, κατ' ουσίαν, τις διαπιστώσεις στις οποίες κατέληξε το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 68, 80, 90, 91 και 96 της προσβαλλομένης αποφάσεως, όσον αφορά το αν τα προερχόμενα από τον ιδιωτικό κήπο του E. van Jaarsveld φυτά είναι κοινώς γνωστά, κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 2100/94.

98 Προβάλλει, συναφώς, ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε πολλαπλώς σε πλάνη περί το δίκαιο.

99 Ο R. Schräder υποστηρίζει, πρώτον, ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και παραμόρφωσε αποδεικτικά στοιχεία, δεχόμενο εσφαλμένως ότι το τμήμα προσφυγών, το ΚΓΦΠ και το Bundessortenamt ταύτισαν την ποικιλία αναφοράς του E. van Jaarsveld προς μία περιγραφόμενη από τον Νοτιοαφρικανό βοτανολόγο L. E. Codd «ποικιλία».

100 Δεύτερον, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση εμπεριέχει αντίφαση, διότι στις σκέψεις 80 και 96 αναφέρεται ότι ο L. E. Codd έχει περιγράψει το βοτανικό «είδος» Plectranthus ornatus, ενώ στη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως γίνεται λόγος για «ποικιλία» Plectranthus ornatus.

101 Τρίτον, το Πρωτοδικείο διεύρυνε το αντικείμενο της δίκης, μολονότι, με τη σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αποφάνθηκε ότι το ΚΓΦΠ δεν μπορεί να επικαλεστεί για πρώτη φορά ενώπιον του την περιγραφείσα από τον L. E. Codd «ποικιλία», εφόσον το τμήμα προσφυγών δεν είχε λάβει υπόψη του την ποικιλία αυτή.

102 Το ΚΓΦΠ φρονεί ότι το συγκεκριμένο σκέλος του εξεταζόμενου λόγου αναιρέσεως είναι ασαφές και απορριπτέο δυνάμει του άρθρου 112 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

103 Εν πάση περιπτώσει, το ΚΓΦΠ προβάλλει, πρώτον, ότι η ποικιλία αναφοράς είναι κοινώς γνωστή, καθώς ο E. van Jaarsveld επιβεβαιώνει ότι, κατά την ημερομηνία

υποβολής της αιτήσεως παροχής κοινοτικού δικαιώματος, η εν λόγω ποικιλία ήταν διαθέσιμη στο εμπόριο στη Νότια Αφρική, δεύτερον ότι τα εν λόγω φυτά προέρχονταν από φίλο του E. van Jaarsveld, τρίτον ότι το Πρωτοδικείο, ορθώς, εξέτασε αν ήταν κοινώς γνωστή η «ποικιλία» και όχι το είδος, και, τέλος, ότι ο R. Schräder δεν απέδειξε ότι το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως θα ήταν διαφορετικό αν το Πρωτοδικείο δεν λάμβανε υπόψη του τις επιστημονικές δημοσιεύσεις.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

104 Με τα τρία επιχειρήματα που προβάλλονται προς στήριξη του έκτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως επιχειρείται η αμφισβήτηση της διαπιστώσεως στην οποία κατέληξε το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 92 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ποικιλία αναφοράς είναι κοινώς γνωστή.

105 Συναφώς, επισημαίνεται, πρώτον, ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει ο R. Schräder, το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 91 της εν λόγω αποφάσεως, διαπίστωσε ότι το τμήμα προσφυγών δεν ταύτισε την ποικιλία αναφοράς του E. van Jaarsveld προς μία περιγραφόμενη από τον L. E. Codd ποικιλία, αλλά την εν λόγω ποικιλία αναφοράς προς την ποικιλία του είδους Plectranthus ornatus, η οποία είναι γνωστή στη Νότια Αφρική. Το Πρωτοδικείο απέρριψε έτσι τον ισχυρισμό του R. Schräder ότι ο E. van Jaarsveld απέστειλε ένα μεμονωμένο φυτό από τον κήπο του.

106 Δεύτερον, όσον αφορά τον ισχυρισμό περί αντιφάσεως μεταξύ των σκέψεων 80, 81 και 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οφειλόμενης στη σύγχυση των εννοιών «ποικιλία» και «είδος», διαπιστώνεται ότι, από τις σκέψεις αυτές, δεν συνάγεται ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε τέτοια σύγχυση. Συγκεκριμένα, με τη σκέψη 80 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι «το Plectranthus ornatus είναι είδος με πολλές ποικιλίες», στη δε σκέψη 91, γίνεται λόγος για «νοτιοαφρικανική ποικιλία του είδους Plectranthus ornatus».

107 Εξάλλου, όσον αφορά τον ισχυρισμό του R. Schräder ότι το Πρωτοδικείο αφήνει εσφαλμένως να εννοηθεί ότι ο L. E. Codd, στις δημοσιεύσεις του, περιγράφει μια ποικιλία του είδους Plectranthus ornatus, και όχι το είδος αυτό καθαυτό, επισημαίνεται ότι ουδεμία αντίφαση εντοπίζεται στο πλαίσιο αυτό. Συγκεκριμένα, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας, στο σημείο 67 των προτάσεών του, κάθε «είδος» –ως εκ της φύσεώς του– συνίσταται από τις ποικιλίες του και, για τον λόγο αυτόν, η λεπτομερής περιγραφή ενός είδους φυτού δεν μπορεί να διαχωριστεί από τις ποικιλίες που το είδος αυτό περιλαμβάνει.

108 Τρίτον, ο ισχυρισμός περί διευρύνσεως του αντικειμένου της δίκης φαίνεται να στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της σκέψεως 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και, ως εκ τούτου, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

109 Κατά συνέπεια, το έκτο σκέλος του εξεταζόμενου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

110 Κατόπιν των προεκτεθέντων, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος στο σύνολό του.

Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

111 Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως υποδιαιρείται σε πέντε σκέλη.

Επί του πρώτου, του δεύτερου και του τρίτου σκέλους, σχετικά με αντιφάσεις, σφάλματα και παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου στις οποίες έχει υποπέσει το Πρωτοδικείο κατά τη συνεκτίμηση επιστημονικών δημοσιεύσεων στο πλαίσιο της εξετάσεως του αν η ποικιλία αναφοράς είναι κοινώς γνωστή

— Επιχειρήματα των διαδίκων

112 Με το πρώτο σκέλος του εξεταζόμενου λόγου αναιρέσεως, ο R. Schräder υποστηρίζει κατ' ουσίαν, αφενός, ότι, με τις σκέψεις 66, 80 και 96 έως 100 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε αντίφαση, καθώς έκρινε ότι το βοτανικό είδος Plectranthus ornatus μπορεί να περιλαμβάνει «ποικιλίες εντελώς διαφορετικές μεταξύ τους», καταλήγοντας ότι οι περιγραφές που περιλαμβάνονται στις επιστημονικές δημοσιεύσεις αφορούν βοτανικό «είδος». Συγκεκριμένα, στο έγγραφο TG/1/3 της UPOV, της 19ης Απριλίου 2002 (στο εξής: έγγραφο TG/1/3), γίνεται λόγος μόνο για περιγραφή «ποικιλίας» όσον αφορά την εκτίμηση του αν η εν λόγω ποικιλία είναι κοινώς γνωστή.

113 Αφετέρου, λόγω των ορίων του ελέγχου που ασκεί το Πρωτοδικείο, όπως αυτά διευκρινίζονται με τη σκέψη 66 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο δεν ήταν υποχρεωμένο να ελέγξει εν προκειμένω, βάσει λεπτομερούς περιγραφής, αν το επίμαχο είδος είναι γνωστό.

114 Κατά το ΚΓΦΠ, στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, επαναλαμβάνονται τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του έκτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως.

115 Με το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, ο R. Schräder υποστηρίζει ότι η διεξαγωγή αποδείξεων από το ΚΓΦΠ, το τμήμα προσφυγών και το Πρωτοδικείο

ήταν προδήλως ελλιπής, διότι δεν έγινε σύγκριση μεταξύ των περιγραφόμενων στη δημοσίευση του L. E. Codd χαρακτηριστικών και των χαρακτηριστικών της επίμαχης ποικιλίας.

116 Το ΚΓΦΠ επισημαίνει ότι δεν επιτρέπεται να αμφισβητηθεί κατ' αναίρεση η εκ μέρους του ΚΓΦΠ ή του τμήματος προσφυγών εξέταση των πραγματικών περιστατικών.

117 Με το τρίτο σκέλος του λόγου αυτού, ο R. Schräder προβάλλει ότι το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 2100/94 απαγορεύει κατ' αρχήν να λαμβάνεται υπόψη η λεπτομερής περιγραφή μιας ποικιλίας σε επιστημονική δημοσίευση για να διαπιστωθεί αν είναι κοινώς γνωστή η ποικιλία για την οποία έχει υποβληθεί αίτηση χορηγήσεως κοινοτικού δικαιώματος. Εξάλλου, σύμφωνα με τη Σύμβαση για την προστασία των φυτικών ποικιλιών της 2ας Δεκεμβρίου 1961, όπως έχει αναθεωρηθεί στις 19 Μαρτίου 1991, στην οποία η Ευρωπαϊκή Κοινότητα είναι συμβαλλόμενο μέρος, η λεπτομερής περιγραφή μιας ποικιλίας δεν περιλαμβάνεται πλέον στα στοιχεία που λαμβάνονται υπόψη για την εκτίμηση της φήμης της ποικιλίας, σε αντίθεση με ό,τι προέβλεπε συναφώς η Σύμβαση μετά την αναθεώρησή της στις 23 Οκτωβρίου 1978. Συνεπώς, ούτε το τμήμα προσφυγών ούτε το Πρωτοδικείο μπορούσαν να στηριχθούν στην περιγραφή που περιλαμβάνεται στη δημοσίευση του L. E. Codd .

118 Εξάλλου, η εκ μέρους του Πρωτοδικείου ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 2100/94 είναι αντίθετη στη γερμανική νομοθεσία για την προστασία των φυτικών ποικιλιών, δεν λαμβάνει υπόψη τις ιδιαιτερότητες του αντικειμένου της προστασίας, το οποίο συνίσταται από ζώσα ύλη, και είναι αντίθετη στην επιστημονική θεωρία.

119 Το ΚΓΦΠ προβάλλει ότι, για την εκτίμηση της φήμης ποικιλίας για την οποία έχει υποβληθεί αίτηση χορηγήσεως κοινοτικού δικαιώματος, μπορεί να ληφθεί υπόψη οποιοδήποτε αποδεικτικό στοιχείο και ότι ο κανονισμός 2100/94 δεν προβλέπει συναφώς καμία εξαίρεση.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

120 Με το πρώτο, το δεύτερο και το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, ο R. Schräder αμφισβητεί, κατ' ουσίαν, την κρίση του Πρωτοδικείου ότι η λεπτομερής περιγραφή ποικιλίας σε επιστημονική δημοσίευση μπορεί να λαμβάνεται υπόψη όταν εξετάζεται αν πρόκειται για κοινώς γνωστή ποικιλία κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 2100/94.

121 Διαπιστώνεται, συναφώς, ότι, με τη σκέψη 96 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο αναφέρθηκε ως εκ περισσού στην επιστημονική θεωρία που επιβεβαιώνει τους ισχυρισμούς του E. van Jaarsveld. Με τις σκέψεις 97 και 98 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι, σύμφωνα με τις οδηγίες της UPOV και, ειδικότερα, το σημείο 5.2.2.1, με τον τίτλο «Φήμη», του εγγράφου TG/1/3 της UPOV, της 19ης Απριλίου 2002, «η δημοσίευση λεπτομερούς περιγραφής περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, στα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη προκειμένου να αποδειχθεί η φήμη». Με τη σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι το στοιχείο αυτό μπορεί να ληφθεί υπόψη και στο πλαίσιο του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 2100/94, και με τη σκέψη 100, ότι το τμήμα προσφυγών καλώς έλαβε υπόψη τις λεπτομερείς περιγραφές που περιλαμβάνονται στα έργα του L. E. Codd, για να στοιχειοθετήσει τη φήμη της ποικιλίας αναφοράς.

122 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι, κατά πάγια νομολογία, το Δικαστήριο απορρίπτει εξαρχής αιτιάσεις κατά λόγων που περιλαμβάνονται ως εκ περισσού στο σκεπτικό αποφάσεως του Πρωτοδικείου, διότι οι εν λόγω αιτιάσεις δεν μπορούν να επιφέρουν αναίρεση της αποφάσεως αυτής και είναι, συνεπώς, αλυσιτελείς (απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2002, C-184/01 P, Hirschfeldt κατά ΕΟΠ, Συλλογή 2002, σ. I-10173, σκέψη 48).

123 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι το Πρωτοδικείο παραθέτει ως εκ περισσού τους λόγους που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 96 έως 100 σε σχέση με τους λόγους που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 89 έως 95 της εν λόγω αποφάσεως.

124 Κατά συνέπεια το πρώτο, το δεύτερο και το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι αλυσιτελή και πρέπει, ως εκ τούτου, να απορριφθούν.

Επί του τέταρτου σκέλους, σχετικά με πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Πρωτοδικείο, επειδή δεν έλαβε υπόψη του τους ισχυρισμούς του R. Schräder περί παραβάσεως του άρθρου 62 του κανονισμού 2100/94

— Επιχειρήματα των διαδίκων

125 Ο R. Schräder υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθώς δεν έλαβε υπόψη τους ισχυρισμούς του περί παραβάσεως του άρθρου 62, του κανονισμού 2100/94. Κατά τον R. Schräder, το Πρωτοδικείο κακώς έκρινε, με τη σκέψη 104 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η παρατιθέμενη στη σκέψη 103 της αποφάσεως αυτής άποψή του, ότι το ΚΓΦΠ έπρεπε να χαρακτηρίσει την ποικιλία SUMCOL 01 ως σαφώς διακριτή, αντιφάσκει προδήλως προς την άποψή του ότι η επίμαχη ποικιλία και η ποικιλία αναφοράς ταυτίζονται απολύτως. Δεν υφίσταται αντίφαση, διότι αν τα φυτά που απέστειλε ο E. van Jaarsveld ανήκαν στην ποικιλία SUMCOL 01, δεν θα υφίστατο «ποικιλία αναφοράς», ώστε να τεθεί θέμα διακρίσεώς της.

126 Το ΚΓΦΠ ζητεί την απόρριψη του σκέλους αυτού του δεύτερου λόγου αναιρέσεως.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

127 Διαπιστώνεται, καταρχάς, ότι οι ισχυρισμοί του R. Schräder στηρίζονται στην υπόθεση ότι η ποικιλία αναφοράς και η επίμαχη ποικιλία ταυτίζονται απολύτως, υπόθεση την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε εξαρχής, με τη σκέψη 87 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

128 Ακόμη και αν είναι εσφαλμένη η κρίση που διατύπωσε το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 104 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι απόψεις του R. Schräder είναι αντιφατικές μεταξύ τους, ενώ οι ισχυρισμοί του αναιρεσείοντος σχετικά με το άρθρο 62 του κανονισμού 2100/94 έχουν επικουρικό μόνο χαρακτήρα, διαπιστώνεται εντούτοις ότι το Πρωτοδικείο απέρριψε τους ισχυρισμούς αυτούς με τους λόγους που επαναλαμβάνονται στη σκέψη 106 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά της οποίας ο R. Schräder δεν έχει προβάλει αιτιάσεις.

129 Επομένως, το τέταρτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι απορριπτέο.

Επί του πέμπτου σκέλους, σχετικά με πλάνη περί το δίκαιο κατά την εκτίμηση της συμμετοχής της H. Heine στη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών

— Επιχειρήματα των διαδίκων

130 Ο R. Schräder υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, εξετάζοντας, με τις σκέψεις 129 έως 132 της προσβαλλομένης αποφάσεως, την ιδιότητα με την οποία η H. Heine μετέσχε στην προφορική διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών, παρέβη τα άρθρα 60, παράγραφος 1, και 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 1239/95.

131 Συναφώς, προβάλλει, ειδικότερα, πρώτον, ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη του ότι, για την ακρόαση μετέχοντος στη διαδικασία, απαιτείται απόφαση περί διεξαγωγής αποδείξεων, δεύτερον, ότι το Πρωτοδικείο εσφαλμένως έκρινε ότι η H. Heine εκπροσωπούσε το ΚΓΦΠ, ενώ αυτή ήταν τότε υπάλληλος του Bundessortenamt, και τρίτον ότι ούτε το ΚΓΦΠ ούτε το τμήμα προσφυγών απέδειξαν τη συνδρομή των προϋποθέσεων νόμιμης εκπροσωπήσεως του ΚΓΦΠ από την H. Heine.

132 Το ΚΓΦΠ προβάλλει ότι οι κλήσεις που απηύθυνε ενόψει της προφορικής διαδικασίας της 30ής Μαΐου 2005 ήταν νομότυπες. Ο πρόεδρος του ΚΓΦΠ είναι ο μόνος αρμόδιος να αποφασίσει για τη σύνθεση της ομάδας εξετάσεως και, συνεπώς, για τη συμμετοχή της H. Heine, η οποία είχε μετάσχει στην κατάρτιση της απορριπτικής αποφάσεως.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

133 Διαπιστώνεται ότι, με τη σκέψη 130 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, όπως προκύπτει από το πρακτικό της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών, η H. Heine εμφανίστηκε με την ιδιότητα της εκπρόσωπου του ΚΓΦΠ, και όχι του μάρτυρα ή του εμπειρογνώμονα.

134 Περαιτέρω, δεδομένου ότι η H. Heine πρέπει να θεωρείται ότι εκπροσωπεί το ΚΓΦΠ, δεν είναι λυσιτελής η επίκληση των επιταγών των άρθρων 60, παράγραφος 1, και 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 1239/95.

135 Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 68 του κανονισμού 2100/94, εφόσον το ΚΓΦΠ μετέχει στη διαδικασία και η H. Heine το εκπροσωπεί, το Πρωτοδικείο δεν παρέβη το

άρθρο 60, παράγραφος 1, του κανονισμού 1239/95, κρίνοντας, με τη σκέψη 130 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, για την εμφάνιση της H. Heine στη διαδικασία, δεν απαιτούνταν απόφαση περί διεξαγωγής αποδείξεων κατά την έννοια της προαναφερθείσας διατάξεως.

136 Επιπλέον, ορθώς έκρινε το Πρωτοδικείο, κατά το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 1239/95, οι διενεργηθείσες από τη H. Heine πράξεις εξομοιώνονται, βάσει της συμφωνίας μεταξύ ΚΓΦΠ και Bundessortenamt σχετικά με την τεχνική εξέταση, με πράξεις του ΚΓΦΠ και είναι αντιτάξιμες προς τρίτους.

137 Κατά συνέπεια, το πέμπτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

138 Βάσει των προηγουμένων σκέψεων, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος στο σύνολό του.

139 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι απορριπτέα.

Επί των δικαστικών εξόδων

140 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι το ΚΓΦΠ υπέβαλε τέτοιο αίτημα, πρέπει ο R. Schräder να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τον R. Schräder στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)